

Kapitánský

lodní deník

Prolog...

1.1.2016 Porto Fereiro, Elba

...máme za se sebou bujarou oslavu Nového roku 2016 a za pár dní skončí naše plavba na lodi La Grace. Lázežnost, která se ještě před nedávnem zdála jako nerealizovatelný sen. Já sedím na palubě a kochám se krásou této lodi, v hlavě pomalu ale jistě hlodá červíček pokušení... a hlodá...a hlodá...

Přichází Pěta a já ji s otázkou v hlase říkám: "Nebylo by to krásný, kdyby tady s námi byly oddílové děti?"

Na ten pohled jakým se na mne podívala, na ten asi nezapomenu (bylo to něco jako "ty si se snad zbláznil").

1. dubna 2017 Jarní brigáda na loděnici

Sedím v kolečku rodičů a nesměle se ptám, jestli by nám děti na akci byli ochotní "zapůjčit"... účastnický poplatek není z těch nejnižších, celá akce na moři, daleko od domova (což o to, děti to zvládnou, ale co maminky a tatínkové). První krok je venku.

Až překvapivě pozitivní reakce mne utvrzují v tom, co už půl roku potají plánuju. SMS od jedné z maminek ve znění: "Yašku jsi magor!" vzápětí doprovázená druhou ze stejného telefonního čísla a ve znění: "Ale Viky jede." mluví asi za vše.

Během relativně krátké doby máme s kapitánem lodi Pepou Dvorským domluven termín naší plavby.

Den D je stanoven - Expedice La Grace 2018 vypukne v pátek 21. září 2018... máme rok a půl na přípravu...

21. září 2018

Poslední týden před odjezdem, je ve znamení horečných příprav a dodělávání všeho potřebného, co jsme nestihli udělat dříve... vybrat peníze, vyměnit na EURa, připravit lodní deníky, nákup vysílaček, zajistit trika na akci. Přichází pokyn z lodi, ať přivezeme český chleba a buřty :-)... no není toho málo čas běží jak o závod...

A už je to tady, zavíráme dveře od domu a s pocitem, že snad máme vše vyřážíme na sraz do Brandýsa. Na místě už na nás čeká Honza s Minou a Matějem a kapitánův starší syn Pepa. Další účastníci expedice La Grace 2018 doráží v zápětí.

Je půl osmé a směrem od Neratovic se k nám po nebi žene cosi tajemného.

Koukám na telefonu na meteoradar a ve 20:00 máme být v červeném poli docela silné bouřky. Ve stejný čas jako je naplánován příjezd našeho autobusu.

19:45... blesky jsou už skoro nad námi a já volám panu Petříkovi (majiteli autodopravy), jak to s autobusem vypadá. Odpověď, že chlapi vyrazili tak, aby u nás v osm byli mne lehce

uklidňuje. V zápětí mi zvoní telefon znovu... autobus je prý už na mostech... při pohledu na hru blesků a zvedající se vítr mne napadá, že tohle bude o chlup.

19:50... autobus přijíždí a dávám pokyn k naložení bagáže. V zápětí slyším Pytlíka, že to bude chtít zrychlit, že začíná padat... a dost :-).

20: 05... nemožné se stalo skutečností - veškerá bagáž je naložena, všichni účastníci sedí na sedadlech, a většina rodičů se snaží v hloučku pod kouskem střechy nádraží schovat před deštěm... tak ještě zamávat a AFOJ za týden.

Teď si dovolím lehce přeskočit cestu autobusem. Ono vlastně není ani o čem psát. Klasický nudný přesun z bodu A do bodu B (i když na vzdálenost 1200 km).

22. září 2018

Po příjezdu na místo, kam až je schopen zajet autobus, vykládáme bagáž a já volám naší motorizované spojce Ldeňkovi Šifaldovi, že jsme na místě. Ještě než vyložíme všechno, už je u nás, a po krátkém rozdělení, kdo co ponese a co komu bude odvezeno autem, už jen děláme jednu společnou fotku a s lodními pytlí na zádech vyrážíme směr zátoka Baratti. Pro některé jedince celkem vysilující přesun :-) celé dlouhé 3 km :-).

A už je to tady, kolem poledne se před námi otevírá zátoka a na pozadí špičky poloostrova se houpe náš nový dočasný domov.

Máme zhruba tři hodiny do nalodění - posádka potřebuje trochu klidu na přípravy.

V tomto mezičase se k nám připojují Smíšek a Michal, kteří dorazili autem s rodiči z Belgie.

Co jiného než vodní radovánky ve vlnách střeozemního moře mohlo vyplnit tuto čekací dobu. Kolem třetí hodiny již ale stojíme nastoupeni u mola v Porto di Barrati a čekáme na člun, co nás postupně odvozí na loď.

Naskládat 27 malých námořníků do útrob Půvabné je trochu oříšek, ale po konzultaci s Pepou (kapitánem) a Romčou se to po chvílce daří a malé postavy postupně mizí v útrobách lodi.

Jsme ubytováni a po krátkém představení posádky se Romča ujímá první instruktaže k našemu fungování na lodi... informací není úplně málo, ale jsou to informace důležité a nacpat je do hlavíček je holt potřeba.

Kuchař Tonda už poctivě chystá večeři a my se jdeme opět koupat... tentokrát už to není na pláži, ale přímo z boku lodě .. skáčeeme, šnorchlujeme a prostě blbneme :-).

První večeře na lodi je výborná polévka, což ode mne, jakožto zarytého odmítače tohoto typu potravin, už asi něco znamená :-).

Lbytek večera je věnován prvnímu společnému kytarohraní pod dohledem krásně svítícího měsíce.

23. září 2018

Probouzím se cca 2 minuty před píšťalkou budičku. Loď se celou noc krásně kolébala na hladině zátoky a minimálně mě se spalo krásně. Zpod deky se mi tedy vůbec nechce. No nic, pokud chceme stihnout vše, co máme na dnešní den naplánováno, tak holt hurá do toho...

První ranní nástup na loď.

Kapitán spokojeně spí ve své kajutě a já po poradě s bocmanem velím přesně s úderem osmé hodiny ke vztyčení státní vlajky.

Vzhledem k faktu, že je snídaně na lodi běžně vydávána právě v osm, tak celá posádka již

netrpělivě čeká na svůj ranní přiděl energie. Neztrácíme tedy čas, a tak jak jsme v krojích, se vrháme na její zpracování.

Státní vlajku máme sice vyvěšenu, ale ta vodních skautů a naše přístavní, ještě stále na své čestné místo čekají u mne v kajutě - není je kam pověsit. Po krátké poradě s Pepou a nafasování patřičných propriet si oblékám sedák a jako první z naší posádky se pomalu ale jistě (tedy o jistotě by se asi dalo pochybovat) vydávám šplhat do ráhnovi. Místo pro uvázání kladky na lanko našich vlajek je asi dva metry nad úrovní koše. Po chvílce sebezpřemlouvání se mi podaří kladku přivázat a je čas na to, pokochat se výhledem. Naši plavčíci zatím skotačí ve vodě a já si na lanku, co jsem vytáhl sebou nahoru, nechávám poslat foťák, ať máme taky nějakou tu fotku ze shora.

Ale nejsme tady jen na výletě a tak se slova opět ujímá Pepa a vzduchem létají pojmy jako hlavní košová plachta, přední stěhovka, čelen, brám...atd. Na tvářích některých našich plavčků se začíná objevovat až výraz zděšení. Asi když si uvědomí, že toto všechno jsou pojmy, které by si měli zapamatovat :-).

Já mezi tím vyvěšuji naše zbylé vlajky - loď je definitivně „naše“.

Pepa ale není diktátor (až takový), a tak hned po výkladu zkouší rychlé zopakování a odměnou za správnou odpověď jsou dublony do posádkových měsců (no neber úplatky, neber úplatky, neber úplatky...).

Plavčíci mají svou porci výuky, pro tuto chvíli, skoro za sebou, na starost je dostali nejstarší z každé z jejich posádek a společnými silami se připravují ke zkoušce z uzlů.

No a na řadě jsme my - vedení výpravy :-)

Oblékáme se do sedáků a dle pokynů Pepy se vydáváme do předního koše. Pepa si dle jeho vlastních slov potřebuje ověřit, jak jsme na tom a do jaké míry jsme použitelní ve výškách. Pokyn zní jasně, vylézt do koše, přelézt na druhou stranu a opět dolů. Ukazuje se lehká výhoda toho, že jsem to dnes již jednou absolvoval a tudíž vím, kam se mám cvaknout a kde a za co se můžu chytit, a tudíž se mi tam leze o poznání lépe. Přelézám koš a sedám si na ráhno. Postupně lezou další a dle Pepových pokynů u nich kontrolují postup jejich jištění při cestě z koše dolů.

Plavčíci se koupou a zároveň si plní další ze svých kadetských zkoušek - tentokrát je to obeplavání celé lodi. U několika málo z nich to chvílemi vypadalo na boj o holý život, ale boj to byl úspěšný a tento úkol mají splněn všichni.

V době našich aktivit, nám kuchař Tonda připravil výborný oběd a my posílení přívalem energie už netrpělivě čekáme na vyplutí ze zátoky. Je tu hezky, ale stát na kotvě, jsme sem nepříjeli.

Kolem druhé hodiny odpolední vytahujeme kotvu a na motor odjíždíme ze zátoky. Chvilku na to již spouštíme přední košovou stěhovku a hlavní stěhovku a za větru 22 kn vyrážíme směr Elba. Plavbu na metr vysokých vlnách si užíváme. Loď uhání rychlostí něco málo přes 6 uzlů a přídí rozráží vlny. Skoro všichni naši plavčíci jsou shromážděni u příďového zábradlí a v některých chvílích nám tam tvoří takový malý lidský vlnolam.

Ažle každá sranda jednou skončí a my kotvíme v přístavu Portoferraio. Tonda, Pepa, Romča, Děla a Tik vyráží doplnit lodní spíž a my ostatní na rychlou prohlídku města a na zmrzlinu. Na loď se dostáváme zpět až za tmy a průběžně večeríme, a chystáme se na kutě. Pepa ještě vyplácí žold těm z plavčků, co mají splněny patřičné zkoušky a se zpožděním velím ke spuštění stání vlajky... ta by se sice měla spustit se západem slunce, ale to jsme ještě zkoumali město.

V deset hodin velím večerku - máme toho za celý den dost a zítek bude zase určitě náročný.

24. září 2013

Probouzím se s tím, že opět ještě před nástupem musím do lanovi. Lanko na zavěšení našich vlajek nevydrželo a je potřeba dát nové. Začínám tedy den tím, že se oblékám do sedáku a šplhám opět nahoru.

Drobtina vylézající z podpalubí o mne neví a na mě halasné „Ahoj!!!“ se rozpačité rozhlíží kolem dokola a přemýšlí, odkud to na ně volám. Když zvednou hlavičky, tak se pro změnu ozve: „Co tam zase děláš?“

„Co bych tu dělal. Je mi tu hezky.“

Ranní nástup má na povel Prezident. Je to vůbec poprvé, co má velet nastoupené jednotce, a je to znát :-), ale je potřeba se to naučit, třeba to bude jednou on, kdo si podobnou akci vymyslí...kdo ví.

Pepa s Romčou a Strojníkem opět vyrazí do města. Stále řeší problematický lodní motor na motorový člun. My se vrháme na výcvik naší drobtiny. Tentokrát poprvé lezou do lan i někteří z nich. S Pytlíkem natahujeme jistící lana a já s Alešem lezeme do koše, abychom mohli pomáhat radou a rukama s překonáním této nástrahy. Postupně se do koše a zpátky na zem dostali následující plavčíci: Adam, Dominik, Anička, Johanka, Prezident a Rozinka. Poslední zmiňovaná se dostala dolů v době, kdy loď již byla připravené k odplutí. Ve chvíli, kdy Rozinka teprve vylezla do koše, se vrátil náš motorový člun a Pepova slova: „Odplouváme, a hned!“ byla dostatečným impulzem pro nás všechny abychom naše aktivity na lanech ukončili. Pepa se vrátil s tím, že se žene bouře a že je potřeba zmizet z Portoferraia pryč. Plavčíci jsou dole a my dospěli se pro změnu drápeme zpět do lan. Je potřeba odgasketovat přední plachtu.

Vyrazíme a opět si užíváme trochu toho námořního jachtingu. Naše dnešní cesta míří do zátoky Marina di Campo. Cestou ale chceme stihnout potápění k vraku lodi Elviscot. Cestu nám kráčí Pepa a jeho další hodina námořní školy. Plavčíci se seznamují s pojmem MOB (muž přes palubu) a s tím jak mají postupovat, když se něco takového stane. No nebyl bych to asi já, kdybych si zase něco nevymyslel. Ptám se Pepy na praktickou zkoušku a v zápětí již skáču přes přední palubu. Vynořuji se a volám o pomoc (s pusou plnou slané vody to jde překvapivě špatně) a snažím se na sebe upozornit máváním rukama. Loď mi pomalu, ale jistě odplouvá.

Láchranný kruh mi letí vstříc relativně brzy (i když mohl by letět dále...), ale co se děje na palubě lodi dál si vlastně mohu jen domýšlet. No nicméně po chvílce se loď začíná obracet a pluje si pro mne. Kdo stojí u kormidla nevím, ale svou práci dělá více než dobře. Přidá lodi mne míjí tak akorát, abych se za schůdky, co jsou na pravoboku hravě vyhoupl nahoru a to vlastně bez jediného plaveckého tempa.

Námořní škola může pokračovat a mě alespoň není vedro :-).

Elviscot byla nákladní loď, která převážela stavební dřevo z Neapole do Marseille. Při bouři a současné poruše motoru, byla vržena 10. ledna 1972 na skalisko Olgiera, cca 100m od pobřeží.

Bereme ty, co se chtějí zkusit potápet a hromadně vyrážíme k místu, kde vrak leží. Plavčíci zkouší zahlédnout co největší část vraku a my dospělí pro změnu zkoušíme neztratit z dohledu ani jednoho z plavčků. Na nějaké potápění minimálně u mne není čas. I přes to ho alespoň z úrovně hladiny vidím. A to ve chvíli, kdy se někdo z mladších ke mně přimotá se slovy: "a

můžu se potopit?"... no zejména tyto mladší si hlídám i sledováním pod vodou. Ale zvedá se vítr. Pepa hlásí, že by bylo fajn se vrátit na loď dřív než nám odplave :-). Vyrážíme tedy patřičným směrem a ve vlnách, co se začínají zvedat, to chvílemi není nic dvakrát příjemného... naše Labe to prostě není. Sharky to

jistí z lodi a pro jistotu spouští na vodu člun a jede za námi. S jistotou doprovodného plavidla se na loď všichni dostáváme a v rychlosti se přesouváme směrem na naše dnešní plánované kotviště. Gestou si svoji malou námořní maturitu skládají zejména Pěťa a Iveta. Beze ztráty kytičky zagasketovaly pod dohledem Sharkyho, levou stranu přední plachty. O tom, co se v té době dělo na pravé straně, straně Pytlíka a Šleše, nechť dějiny mlčí... (za vše mluví snad jen Šlešovo zvolání, nesoucí se z ráhna: "jak tam mám dop... udělat uzel, když se oběma rukama držím...").

V Marina di Campo házíme kotvu na 50 metrech řetězu. Loď si ale postavila hlavu a kotva se nechce zaseknout, stále splouváme metr za metrem zpět na volné moře. Po chvílce laborování čím by to mohlo být, dává Pepa povel k vytažení kotvy a popojíždíme více do zátoky. Tady už kotva drží, ale pro změnu jsme tady méně chráněni před větrem. V tomto mezičase dostávají plavčíci večeri. Loď se houpe a některým členům naší posádky se začíná bouřit žaludek. Dnešní noc bude asi tvrdou zkouškou odolnosti. Ale jsme skauti a navíc vodní, my něco vydržíme. (ono nám také nic jiného nezbude) :-).

V době, kdy naši plavčíci a většina posádky již spokojeně spí. A já dopisuji dnešní řádky do deníku, si loď zvesela poskakuje na vlnách zátoky. Poskakuje až takovým způsobem, že elektronický hlídač polohy, několikrát hlásí signál, jenž nám hlásí, že jsme se asi uvolnili z kotvy - neuvolnili a poslední, co z chodby před svou kajutou slyším, jsou slova Sharkyho směřovaná kapitánovi: "Dej mi štípačky, já to ustříhnu."

25. září 2018

Ľoupání lodi mne opět probouzí krátce před Tondovou píšťalkou (asi začínám najíždět na "lodní režim" i podvědomě). A začíná každodenní kolorit... do kroje a na nástup, snídaně a jelikož jsme včera nestihli vyplatit našim plavčíkům jejich žold a vzpoura je to poslední, co tady potřebuje, tak napravujeme i tuto křivdu.

Od Yiky padne věta: "Nechci domů, musela bych si rozčesat vlasy."

Na celé dopoledne vyrážíme na výlet do velkého akvária. Pepa s Romčou jdou s námi a jejich poutavý výklad prostě nemá chybu. Navíc, kdo může říct, že si pohladil žraloka, nebo rejnoka :-). Tenhle výlet nás stál 205 EUR, což není úplně málo, ale troufám si říct, že to stálo za to.

Během postupného návratu na loď se hospodářská vachta ujímá své role a chystá vše potřebné k obědu a ta bocmanská pro změnu uklízí loď. Většina těch, co mají volné ruce, se snaží, splnit si další ze zkoušek, co jsou na ně nachystány v jejich lodních denících.

Dle kapitánových plánů bychom po obědě měli vyplout. Vlny, co s námi ale neustále pohupují, nám napovídají, že venku na moři to fouká podstatně více...

Tonda nám k obědu připravil rizoto. Celý kastrol zmizel v propadlišti dějin opravdu záhy :-).

V zápětí se ozvala rána a my jsme opět o zkušenost bohatší - skládat špinavé talíře do jednoho komínku, to není na houpající se lodi, vůbec dobrý nápad. Výsledkem tohoto pokusu je, že lodní kuchyně na La Grace je ode dneška o cca 10ks talířů chudší.

Všichni užíváme poledního klidu a někteří z nás již netrpělivě čekají na povel k vyplutí. V Marina di Campo je sice hezky, ale tady už to známe...

Je 14:46 a krátce poté, co jsem dopsal tyto řádky, tak Sharky hlási zvedáme kotvu.... běžím...

Přeplováme o pár zátok dál a to zátoky Golfo di Lacona (jsme tedy na jižní straně Elby). Dnes ještě chceme stihnout nějakou tu koupáčku, dotáhnout resty ze dnů minulých v lezení

zbylých plavčků na koš a konečně chceme také provětrat Čmelika (dřevěnou lodičku co nám leží otočená na palubě).

Opět šplhám do koše a tahám jistící lana. Tato kratochvíle už je pro mne skoro rutinou a minimálně cestou nahoru pod koš už to dávám bez jistění. No, ale na brám to ještě není. Na lezení se se mnou chystají ještě Pěta, Iveta a Ateš. Tik bere část dětí na blbnutí do vody a Pytlík s Pepou a Sharkym spouštějí na vodu Čmelika.

Celé odpoledne plavčíci na střídačku buď lezou, plavou, nebo jachtí na vodě. Až na jednoho se i zbytek plavčků do koše vydrápal, za což byli všichni odměněni nádherným pohledem na palubu lodi a celou zátoku.

Lezení se protáhlo až skoro do sedmé hodiny a minimálně my s Ateše nahoře ve lanovi toho už máme docela plné zuby. Sluníčko již zapadá a vítr opět lehce zesílil, alespoň tady nahoře to tak vypadá. Oběma je nám už docela zima. Ke spuštění vlajek velím ještě ze žebříku. A než se stihnu obléknout do něčeho teplého, tak už Tonda servíruje večeři. Pro jeho špagety by snad stálo zato i umřít. Dávám si postupně trojitou porci.

Po večeři se Pěta ujímá administrativy a zapisuje, kdo z plavčků má co splněno. A já píšu tyto řádky. Do podpalubí se nese zvuk kytary a zpěvu...

Nad ránem mne probudí hlídka... sedí skoro nad okénkem z mé kajuty a kecá. A to takovým způsobem, že když po dalších cca 15 minutách je intenzita její hlasitosti stoupající, tak opravdu nerad (a pro ně tedy tím hůř) vylézám ze spacáku a letím na palubu je usměrnit. Hlídka má hlídat a ne budit spící posádku.

26. září 2018

Je 7:30 a Tik mne budí s tím, že je budíček. No tentokrát mé vnitřní hodiny selhaly.

Lačíná již pátý den našeho dobrodružství na lodi.

Tik se odhodlal k výstupu do koše :-).

Jako první dopolední program je na naše kadety přichystán drobný testík ze znalosti typu plachetnic. Výsledek, bych si dovolil označit za takový drobný debakl. Pouze Matyáš dokázal určit všech 3 druhů lodí. Pojmy jako Bark, Briga, Škuner, Barketina, Brigantina a další jsou holt pro ně nové a natlačit je do hlaviček není úplně jednoduché.

Dopoledne dále dozkušujeme plavčíky z dalších bodů jejich zkoušek.

Dnešek je spíše odpočinkovým dnem. Pepa jel na břeh vyvenčit Mertina (a jak tak tuším, tak si i mírně odpočinout od tohoto složení lodní posádky). Po návratu na loď nám oznamuje, že jsme opět vyvázli z bouře - o tom, že se na moři a kolem ostrova čerti honí víme už několikátý den a já jsem rád, že naším kapitánem je on. Jeho zkušenosti s mořem a místními podmínkami zde na Elbě se opět ukazují jako více než dobré. V okolních zálivech a marinách po celé Elbě jsou na tom podstatně hůře. Rozbité či poničené lodě nejsou výjimkou. Zatím co my se tady spokojeně pohupujeme.

Během dopoledne se ještě Dytlik ujímá teoretického výkladu k jachtingu. Vozit se ve Čmelíkovi je fajn, ale trocha té teorie k tomu proč to vlastně pluje, ta nikdy neuškodí (a navíc i toto odvětví je součástí kadetských zkoušek).

Já si svou chvilku poledního klidu opět užívám v hamace na přídí. V jednu chvilku koukám na naši kotevní bóji a v duchu si říkám, že má nějakou divnou barvu. A hele ona to není naše kotevní bóje, ale míč, který někomu uplaval. No přeci nenecháme kus gumy jen tak plout na moře. Skáču přes palubu a je náš.

Bedřich prohlásil: "Ten je nějakého Itala", načež já odpovídám: "Ne ne, ten byl nějakého Itala."

Po poledním klidu si Dytlik bere další skupinu na Čmelika. Fouká jim docela slušný vítr kolem 20 Kn.

Ale je načase se opět přesunout. Taháme kotvu a na plachtu vyrážíme směr pláž Kalamita.

Opět se přesouvám do hamaky a tentokrát sebou беру notebook a tyto řádky píšu zde. Kávíčka od Dytlika jen dokresluje tvářící pohodičku.

Romča cestou přezkušuje plavčíky z rybiček, co viděli včera na výletě v akváriu... jsem zvědavý na výsledek.

Dnešní noc strávíme na pláži. Kousek před cílem dává Pepa povel k vytažení plachty a tentokrát už se lan chápou naši plavčíci. Za dozoru a pomoci Sharkyho a Pepy mladšího je plachta za chvíli vytažená u ráhna a my na motor uháníme na vyhlídnuté kotevní místo. Dostáváme se mimo signál mobilních operátorů a mám takový pocit, že doma v ČR začíná u některých rodičů hra nervů... následujících cca 20 hodin od nás nedostanou ani čárku, o fotce na FB ani nemluvě.

Aby to naši plavčíci neměli až tak jednoduché (a zároveň jsme ušetřili nějakou tu cestu motorového člunu), tak padá rozhodnutí, že na pláž doplavou. Lodní pytle jim pro tentokrát odvážíme na břeh ještě lodí, ale zpět už to bude včetně nich.

Pepa dává pokyn ke spuštění kotvy a navádí loď zádi ke břehu. Ládi protože na tomto místě budeme navíc uvázaní 50m dlouhým lanem ke břehu.

Cestou tam jsem jediný, kdo plave včetně lodního pytle – je potřeba plavčikům názorně ukázat, že to co se bude chtít po nich, prostě jde.

Na pláži nás čeká vyhrabat si patřičné místo na ležení od velkých kamenů. Celá je pokryta černým pískem a jak ráno názorně zjistíme na vysilačce a někteří i na svých mobilních telefonech, tak je to hodně železitý písek. Dále pak nanosit dřevo na večerní oheň. Na Elbě je rozdělávání ohňů zakázáno, ale jsme na místě, kde defakto nemá co chytnout, máme sebou hasící přístroj z

lodi a proti nechtěným pohledům jsme chráněni skalami, tak to stejně jako mnozí před námi riskujeme. Opečené buřty nám budou odměnou.

Už se vidím, jak sedím u ohně, když ke mě Iveta vede Adélku s tím, že si na lodi nevzala spacák. O tom již s Pytlíkem víme, stejně jako o tom, že si Tonda nevzal triko. Nicméně bylo potřeba počkat, až si tyto dva zapomnětlivci sami vzpomenou a přijdou se zeptat, co mají dělat. Co by dělali - nic. Od toho tady mají mne. Když se ke

zmiňným věcem přidá Pepova čelovka a hlavně vysílačka pro spojení s lodí, je mi jasné, že jdu plavat zase. Vysypávám svůj lodní pytel a dělám si z něj takový menší plovák. Při plavání na loď se jen modlím, aby Sharkyho nenapadlo vypouštět nádrže na špinavou vodu zrovna v této době. Zhruba od půlky cesty slyším z kapitánské kajuty slova Sharkyho, jak se snaží vysílačkou spojit s výsádkem. On ještě neví to, co víme my a tak to zkouší až do doby, kdy se dostanu na palubu a právě po vysílačce se ptám. Najít Adélky spacák je jednoduché (zůstal na postelích sám), ale najít Tondovo triko, to už je větší oříšek. Do teď vlastně nevím, zda jsem nakonec našel to správné.

Na pláži už na mne zbyly jen poslední dva buřty a kousek chleba. Moc dlouho ale na svou poslední pouť čekat nemuseli.

Už je tma a většina plavčků si postupně kupodivu sama a bez povelu zalézají do spacáku a chystá se na kutě. Chystáme se tedy také. Ještě zkusíme udělat několik málo fotek, ale bez stativu to moc nejde.

Usínáme pod hvězdnou oblohou a *La Grace*, pohupující se kousek od nás, onu atmosféru pohody krásně dokresluje.

27. září 2018

Ráno se budíme kolem sedmé hodiny. Je potřeba sebou hodit, neboť *Tonda* má pro nás na osmou připravenu snidani. Jak již včera zaznělo, tak návrat na loď, je pro naše plavčíky zkouškou zabalenosti lodních pytlů. No, pro jistotu začínám kontrolovat jejich zabalení ještě před ponořením. Bez namočení by to asi většinou nebylo a tak postupně skoro všechny přebalujeme. Na tomto budeme muset ještě zapracovat. Přeplovbu zpět na loď zvládají jinak všichni na jedničku.

Do snidani je potřeba udělat ještě jednu důležitou věc. Je potřeba náležitě odměnit ty z nás, co mají na plavbě narozeniny nebo svátek. Jmenovitě to jsou u narozenin *Mráček* a *Šimon F.* a u svátků *Michal* a *Já*.

Pepa a *Sharky* se svých rolí zhošťují na jedničku a za pomoci sítě je *Mráček* pověšena nad vodu do sítě. Po chvilce houpaní už ji obstuha jeřábu na *Pepův* pokyn spouští do vody.

Stejný osud čeká následně i mne. *Michal* a *Šimon* vyzáznou jen se shozením do vody.

Pytlík své křestní jméno úspěšně ututlal.

Dnes vyrážíme na prohlídku do jedné ze štol, co jsou zde na ostrově po ukončení těžby. Cestou sbíráme krásně barevné kousky tyrkysů. A po výstupu na tu správnou hromadu šutrů a písku vypuká pravá zlatá horečka. Ano, i zlato zde lze najít.

Pepa nás následně bere do jedné ze štol a ukazuje nám, co a jak se kde těžilo.

Cestou zpět ještě se ještě koupeme a pak už je opravdu potřeba vyrazit na loď. Je hodina po polední a pokud chceme do města, tak je načase

vyrazit.

Na motor se tedy přesouváme směr Porto Azzuro a cestou obědváme. Než doplujeme na místo, tak plavčíci zvládnou zpracovat i dort pro dnešní oslavence.

Řážíme kotvu v zálivu a vyrážíme do města, tentokrát hezky v pirátském. Plavčíci se rozhodli, že chtějí jít na samostatný rozchod po skupinách, které si sami vytvořili a naši vachtmeni (vedoucí posádek) si je rozdělili. Úkol zní jasně. Přežít, něco si koupit, dát si zmrzlinu a v půl šesté sraz na místě vylovení. Toto všichni zvládli. Byť Já, Pěta, Pytlík a Tik jsme záměrně dorazili asi o dvacet minut déle. Tou obou už byla první skupina na lodi a Sharky se vracel pro druhou.

Nestiháme ani nastoupit na loď a ze břehu volá Romča, ať si Sharky vezme nějaké pomocné ruce a jede na břeh pro lodní motory ke člunu. Nasedáme tedy s Pytlíkem a Tikem k němu jedem. Dostat tyto dva drobečky na loď, není úplně sranda, ale za chvíli je hotovo a my se také můžeme navečeřet.

Po večeri zůstává na lodi krom našich plavčků ještě Tonda, Sharky, Pěta, Iveta a Aleš. My s ostatní vyrážíme zpět do města. Oba Pepové a Romča na večeri a my ostatní na noční procházku a trochu si pročistit hlavu. Krátce po deváté se vracíme na loď. Velká část plavčků už spí a celkově vládne na lodi klid a večerní pohoda.

28. září 2018

Celou noc foukal slušný vítr, s lodí to házelo, ale tentokrát jsme se na kotvě udrželi.

Ranní nástup v krocích využíváme k pořízení hromadné fotky v lanech. Velení výpravy, kromě Pěti, která se "obětovala" a zůstala na palubě s foťákem v ruce, šplhá do koše a plavčíci se postupně sápu na žebříky.

Společnou bychom měli a já dostávám jeden ze svých "blbých" nápadů – jdeme na brám.

Po chvilce přemlouvání už se postupně škrábeme o dalších pár metrů výš, úplně na brám. No, ozývají se věty jako: „Já ho snad jednou zabiju.“ nebo „Co sis to zase vymyslel?“, ale za ten pohled a hlavně vědomí, že na to máme, za ten to stojí. Pohled do okolí je z této výšky prostě nádherný.

Navíc, když se Sharky nabídl, že když mu Pěta půjčí foťák, tak vyleze do druhého koše a nějaký ten obrázek nám udělá i z tohoto úhlu, no kdo by odolal.

Plavčíci v této době snídají – no a my tím pádem, zůstali skoro o hladu :-)

Ráno vyrážíme na pevninu. Někteří jedinci mají mírné problémy se stabilitou :-), pevná zem, co se nehoupe jim pod nohama, je najednou něco jiného a mozek si opět potřebuje zvyknout.

Naším dnešním cílem, je kromě zmrzliny (která je zde prostě výborná a za ty 2 EUR prostě stojí), zejména návštěvu muzea s nejhezčími natěženými kameny zde na ostrově a brusírnu kamenů. Romča nám dělá průvodce a jízda důlním vláčkem, byť se slovensky namluveným komentářem, je příjemný a poučný zážitek.

Vracíme se na loď a nad zátokou se vznáší kouř. Někde hoří a podle barvy kouře, to bude něco většího.

Hoří les na pobřeží druhé strany zátoky. Hasiči jsou nejbliže v Portoferraiu a to je kus cesty po úzkých horských silničkách.

Při pohledu z mola, u kterého je naše loď uvázána, abychom mohli doplnit pitnou vodu, to vypadá, jako by se kouřilo přímo z lodi. No naštěstí to jen tak vypadalo.

Na pokyn bocmana umýváme palubu a trup pitnou vodou (a vzhledem k mé vrozené zákeřnosti, tak i některé plavčičky) a chystáme se k vyplutí.

Chvilí na to, jíž odvazují první úvaz a Tik podle pokynů Pepy přenáší zadní fendr dopředu, kde se o něj loď znovu opírá. Je potřeba odcouvat zádí a loď natočit přídí do zálivu.

Pepa volá: "Naskočte!" a já s Tikem se drápeme na loď. Bocman to zkusí také, ale od kladky se mu odráží noha a zůstává na mole. Na můj dotaz: "Pepo, jdeš s námi?" se už jen ozve konstatování: "No, teď už ne."

Sharky samozřejmě ví, co se sluší a patří, a pro svého bocmana okamžitě vyráží na člunu. V dobách minulých, by si dotyčný zaplavával.

Vyplouváme směr městečko Cavo, před sebou máme cca hodinu a půl plavby. Slova se opět ujímá kapitán, další hodina lodní školy může začít. Dnes je pro plavčičky nachystán důležitý výklad o přednostech v plavbě a orientaci na moři.

Je až s podivem, že většina plavčičků je ještě schopna vnímat a co víc, i reagovat na dotazy.

Y 18:15 dávám všem plavčikům posledních 45 minut na to, aby se doučili a nechali vyzkoušet z některých zkoušek, co jim schází. U některých z nich to byl docela závod s časem. S úderem sedmé hodiny odpolední tuto aktivitu stopuji. Kostky jsou vrženy a jdeme počítat.

K ústnímu přezkoušení potřebnému k udělení hodnosti kadet, je po dnešním dni připuštěno 14 našich plavčiků. Ano mohlo to být více, ale i tak se to v této chvíli zdá jako slušný výsledek. No uvidíme, jak dopadnou u zkoušky před komisí.

Zkoušební komise zasedá v kapitánské kajutě ve složení: Kapitán, Bocman, Pytlík a já.

Zkoušení plavčici dostávají záludné a zapeklité dotazy z vědomostí, které měli během své plavby nasosat ať již na přednáškách, nebo z běžného denního života. Padají dotazy na typy oplachtění, kompas, přednosti v plavbě, barevné osvětlení lodí v noci, z praktických záležitostí pak třeba uzle a obléknutí se do sedáku, či nasazení záchranné vesty.

Zkoušení se nám protahuje a Tonda zatím postupně vydává večeři. Smaží výborné stějky s bramborovou kaší a hráškem.

Y devět hodin přerušujeme zkoušky a jdeme se najíst i my velcí. Poté se opět sesedáme a dozkušujeme poslední čtyři plavčiky. Nějak se mi tomu nechce ani věřit, ale kadetskou zkoušku skládají všichni.

I když již část osazenstva lodi spí, tak svoláváme zbytek na palubu a vyhledáváme výsledky a rozdáváme certifikáty o zkoušce. Mince, které plavčici dostávají, končí u mne. Je potřeba do nich navrtat dírky na šňůrku na krk.

Je deset hodin večer, velím večerku a jdu si připravit jistíci lana pod koš. Dnes nás ještě čeká

jedna aktivita. Tedy některé z nás. Víky, Matěj a Smíšek si chtějí složit svůj slib. Rozdělat oheň na palubě lodi, by asi nebyl úplně ideální nápad a tak jsem se rozhodl, že si ho složí ve strážném koši Půvabné.

Noční šplhání do "větví" je nejen pro ně velikým zážitkem, Já i Iveta si ho užíváme také.

Dolů lezeme skoro v půl jedné ráno a minimálně já jdu spát.

29. září 2018

Jak se v jedné z mých oblíbených písní zpívá: "Dnes je pro mne, černé nejsmutnější ráno...", tak se dnes cítím, naše plavba na Půvabné končí a před námi je už jen vyklidit a uklidit loď a zároveň přeplout zpět do zátoky Barrati.

Já ještě potřebuji sundat lana ze včerejšího večera a tak se naposledy oblékám do sedáku a lezu nahoru do koše. Je zde opravdu hezky a mě se nechce dolů. Kochám se výhledem zhruba hodinu a v duchu si říkám, že jsem se holt narodil na špatném místě ve špatnou dobu.

To už na mne ale zespodu volají, ať jdu dolů, že se bude střílet z děl a budeme vyhodnocovat snažení našich posádek. No nic - nerad, ale lezu.

Střelba z děl je pro všechny zážitek (a pro toho rybáře mezi námi a skálou asi obzvláště). V rychlosti vyhodnocujeme snažení jednotlivých posádek, letíme opět balit a uklízet. Jsme v Barrati. Já s Pětou a Tíkem řešíme v kapitánské kajutě s Pepou patřičné formality a účtujeme a zbytek posádky se postupně vyloďuje na břeh.

S poslední várkou lidí a bagáže je potřeba ještě vyložit nefunkční lodní motor od člunu, který vezeme do Čech. Práce pro 4 páry chlapeckých rukou a jeden kladkostroj. No jak to budeme dostávat do autobusu a potažmo doma z něj...

Lhruba ve čtvrt na jednu naposledy hladím trup Pávabné a sám sobě slibuji, že se nevidíme naposledy. Nasedáme do člunu a naše plavba se v tuto chvíli stává definitivně minulostí.

